

ילד פלא!

כתבה: עדן חצור

התחלתי השנה ללמד בבית ספר של אוכלוסיות מיוחדות ובו ישנם ילדים ברמת פיגור עמוק עד קשה. זוהי אוכלוסייה שלא נתקלתי בה בעבר כלל, אך למדתי עליה באופן תאורתי במסגרת המגמה בווינגיט. דרישות המנהלת ממני בשיעורי חינוך גופני הן לנסות ליצור אטרקציות חברתיות בין הלומדים, משימה פשוטה- האומנם?

אני מודה שהגעתי בלי ציפיות ובלי ידע מקצועי עמוק ורלוונטי להתמודדות עם אוכלוסייה כזו, וכך גם בחודש הראשון למדתי להכיר את הילדים והם למדו להכיר אותי. התחושה שליוותה אותי הייתה "בשביל מה אני צריכה את זה?", תחושת התסכול שהייתה מלווה אותי בתום כל יום בהחלט הייתה לי קשה, אך מאיזושהי סיבה המשכתי להגיע ולהתמיד. העניין הוא שלא הייתה לי התמודדות נפשית קשה, אלא להפך, הוקסמתי מהילדים האלו ומהדרך שלהם לראות את העולם ולהבין אותו. תחושת התסכול הגיעה מכך שאני נמצאת מסתבר בתוך ה"קופסא" הזאת שנקראת מורה לחינוך גופני. פניתי עם תחושה זו לצוות המקצועי ואז קיבלתי את התשובה ונפל לי אסימון אחד מבין המון שהולכים ונופלים כל יום, והבנתי שהדברים הקטנים שנראים לי כמובן מאליו בשבילם זו התקדמות עצומה. באחד השיעורים נעמדה לידי המחנכת בעיניים מנצנצות כאלה ובחיך מרוגש "את לא מבינה שזה שהוא עכשיו גלגל אליך בחזרה את הכדור זה לא דבר רגיל זהו ילד שלא משתף פעולה ואינו שותף לשום אינטראקציה חברתית". בנקודה הזו באמת הבנתי למה כל האנשים המיוחדים האלה שם ומה המשמעות של העשייה שלהם. ואני? אני בכלל זכיתי באפשרות לראות את הקסם הזה קורה כל פעם מחדש ואפילו להיות שותפה לו לפעמים.

מבחינתי כשאני נכנסת לכיתה ורואה ילדים שמתרגשים לראות אותי ומאושרים מכך שהגעתי, אני מתמלאת באנרגיה ובשמחה פנימית כזו שאי אפשר להסביר. נכון אני לא מורה לספורט מן המניין ואצלי הילדים לא מדברים, רובם לא הולכים ולא הם לא מקבלים ממני הערכה בסוף השנה, ונכון העבודה שלי היא יותר רגשית ופחות מטורית גופנית, אבל בשיעורים שלי קורים דברים שאף מורה לספורט לא יכול לקבל, ואף אחד לא יכול באמת להבין את ההרגשה הזו שפתאום ילד מחייך אליך ומתקשר אתך דרך העיניים. יום אחד באחד השיעורים הושבתי את כולם במעגל ומסרתי כדור לאחת הבנות, ביקשתי ממנה שתמסור לחבר מהכיתה. אני מודה לא האמנתי שזה אפשרי, אבל לפתע לאחר מספר רגעים פתאום היא מסרה את הכדור והחבר לכיתה תפס וגם הוא מסר לחבר נוסף!!! זוהי דריסת הרגל שלי בעולם הרחב כל כך הזה שנקרא חינוך גופני, ואין בכוונתי לחדול מלעסוק בכך. ובכל פעם שלי קצת קשה להתמודד עם "החיים" אני מזכרת בהם וביכולת שלהם למלא אותי ולחיות את החיים בצורה הכי פשוטה שרק אפשר.

באחת הכיתות שאני מלמדת יש ילד שכל הזמן מסתכל למעלה מצביע ומחייך, אני מסתכלת ומחייכת אני מנסה להבין מה הוא רואה שם? ומדוע זה גורם לו לאושר? מה הוא רואה מעבר?